

Sygn. akt VII Ka 729/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Łatanik

Protokolant: Dorota Chrząstek

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018r.

sprawy **K. O., c. S. i R., ur. (...) w W.**

obwinionej o czyn z art. 66 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną i obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt XI W 1346/17

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną K. O. od dokonania przypisanego jej czynu;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. K. – Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionej K. O. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;
3. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 729/18

UZASADNIENIE

K. O. została obwiniona o to, że w dniu 12.08.2017 roku ok. 17.10 oraz ok. godz. 18.20 w m. W. wywołała niepotrzebną czynność, wprowadziła w błąd fałszywą informacją Instytucji Użyteczności Publicznej tj. policję, zawiadamiając o drewnie z nielegalnej wycinki znajdujące się na posesji w miejscowości (...)

tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 14 marca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XI W 1346/17 orzekł:

1. obwinioną K. O. uznał za winną tego, że w dniu 12.08.2017r. ok. 17.10 oraz ok. godz. 18.20 w m. W. chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją o kradzieży wprowadziła w błąd policję – Komisariat Policji w B. czym wypełniła znamiona wykroczenia z art. 66 § 1 k.w. i za to na mocy art. 66 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 złotych;

2. na mocy art. 118 § 1, 3 i 4 k.p.w. i art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. i art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 120 złotych i opłatę w kwocie 30 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli osobiście obwiniona K. O. oraz jej obrońca.

Obwiniona we wniesionym środku odwoławczym podniosła, iż nie wprowadziła w błąd funkcjonariuszy policji, zawiadamiając o drewnie z nielegalnej wycinki znajdujące się na posesji w miejscowości (...) bowiem S. M. rzeczywiście zwoził drewno.

Z treści pisma wynika, iż skarżąca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego jej wykroczenia.

Obrońca obwinionej zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że obwiniona dopuściła się czynu zarzucanego jej we wniosku o ukaranie mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających ze zgromadzonego materiału w sprawie.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Wniesione apelacje zasługiwały na uwzględnienie, doprowadzając do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia K. O. od popełnienia zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie wykroczenia.

Przystępując do szczegółowego umotywowania wydanego przez siebie wyroku Sąd Okręgowy uważa za stosowne w pierwszej kolejności nadmienić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób staranny, dokładny i sumienny, gromadząc przy tym w sposób prawidłowy kompletny materiał dowodowy. Niezależnie jednak od powyższego po dokładnym zapoznaniu się z aktami niniejszej sprawy i pisemnym uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy doszedł do wniosku, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał w sposób jednoznaczny i nie budzący najmniejszych wątpliwości na uznanie, że obwiniona K. O. dopuściła się zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie wykroczenia z art. 66 § 1 k.w.

Otóż K. O. konsekwentnie nie przyznawała się do dokonania zarzucanego jej czynu, wyjaśniając, iż zgłaszane przez nią interwencje nie były bezpodstawne, gdyż sąsiad faktycznie zwoził drewno na teren swojej posesji i w dalszym ciągu to robi, ona zaś nie jest uprawniona do badania legalności pochodzenia tego drewna dlatego też postanowiła zawiadomić o tym fakcie policję. Ponadto podniosła, iż każdy obywatel ma prawo zgłosić interwencje na policję aby ta sprawdziła czy jej przypuszczenia się potwierdzają.

Sąd Rejonowy nie wykazał natomiast aby obwiniona działała z zamiarem wprowadzenia funkcjonariuszy policji w błąd tj. aby była przekonana, że przedmiotowe drewno pochodzi z legalnego źródła, a mimo to zawiadomiła policję o nielegalnym pochodzeniu drewna.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika zaś jedynie, iż faktycznie sąsiad obwinionej M. S. zwoził drewno na swoją posesję w miejscowości (...) oraz miał na niej skład drewna. Natomiast okoliczności sprawy świadczą, że obwiniona mogła mieć wątpliwość co do legalności pochodzenia drewna chociażby z uwagi na wczesną porę jego zwożenia oraz sfałszowane ogłoszenia sprzedaży. Brak zaś możliwości jednoznacznego ustalenia, w oparciu o dostępne i ujawnione dowody, stanu faktycznego to nic innego jak stan „wątpliwości których nie usunięto w postępowaniu dowodowym”, do których nie tylko może, ale musi mieć zastosowanie reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. art. 8 k.p.w., która nakazuje owe wątpliwości rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego (obwinionego), co w analizowanym przypadku prowadzić musi do wydania wyroku uniewinniającego.

Co prawda nie można w pełni wykluczyć, iż K. O. istotnie dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia, jednakże ciężący na sądzie obowiązek czynienia ustaleń zgodnych z prawdą oraz obowiązująca w prawie zasada domniemania

niewinności wymagają zawsze pewności stwierdzeń co do winy. Sprawstwo czynu winno być dla Sądu bezsporne, a nie prawdopodobne, nawet gdy stopień tego prawdopodobieństwa jest duży.

W niniejszej sprawie, w świetle wszystkich zgromadzonych dowodów, nie ma zaś pewności co do sprawstwa obwinionej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy kierując się zasadą rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego (obwinionego) na podstawie przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinioną K. O. od dokonania przypisanego jej czynu.

W związku ze zmianą orzeczenia i uniewinnieniem K. O. od przypisanego jej czynu kosztami postępowania w sprawie zgodnie z treścią przepisu art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa.

Na stosowny wniosek obrońcy obwinionej Sąd Okręgowy na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 roku w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. K. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionej K. O. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT.

Na zakończenie już niejako na marginesie wskazać jeszcze należy, iż Sąd Okręgowy nie ustosunkowywał się do wniesionych środków odwoławczych i zarzutów w nich zawartych albowiem ocena zarzutów merytorycznych podniesionych we wniesionych apelacjach zgodnie z treścią przepisu art. 436 k.p.k. jest bezprzedmiotowa i bezcelowa z uwagi na dokonaną przez Sąd Okręgowy zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. O. od popełnienia zarzuconego jej czynu.